

“Lucia di Lammermoor”

Amb aquesta obra de Donizetti s'encetà la segona temporada operística a Sabadell el dia 3 de l'actual de febrer.

Els “Amics de l'Òpera” han assolit un nou èxit en aquesta memorable vetllada, la qual convocà un nombros públic que premià amb aplaudiments calorosos l'actuació de tots els intèrprets.

En aquesta ocasió cal destacar la unitat de la representació, puix hi hagué una perfecta harmonització en tots els actors, cadascú en la seva valoració personal. Ha estat una labor de conjunció perfecta que el públic sabé valorar al llarg de l'obra.

A part de la soprano, Enedina Lloris, que va estar sensacional, completíssima, cal destacar el tenor Lawrence Bakst, així com el bariton Enric Serra; el baix, Antoni Borràs, el tenor Josep Manuel Folch i el jove tenor local Josep Mª Bosch els quals tingueren igualment una actuació senzillament notable. Afegim també per mèrits propis Rosa Novell que encarnà una “Alisa” molt ajustada. Aquest elenc ens donà, com hem dit abans, una “Lucia” de molt bon recordar.

L'orquestra, sota la direcció del mestre Xavier Pèrez Batista, va estar en una excel.lent conjunció en tot moment. Així també el Cor d'“Amics de l'Òpera”, de la mà del mestre Josep Olivella, que mostra una molt bona preparació.

Cal fer esment de l'escenografia a càrrec de Francesc Ventura, que va donar un bell marc a l'obra.

No seria de justícia silenciar a Carles Castellví que arrenjà la il.luminació; la tasca d'Antoni Santisteban en la tramoia; a Maria Antònia Ibàñez, pianista i professora de piano, en la seva valuosa col.laboració com assistent musical i coordinadora, i així a tots aquells que han aportat la seva col.laboració perquè aquesta vetllada resultés molt reexida, ensems perfecta.

Durant els entreactes recollirem algunes opcions que coincidiren totes a elogiar la representació, incidint em que cada nova vetllada és un nou i ferm pas de consolidació.

Hom creu que és hora ja de fer una mena de balanç o, simplement, donar una ullada a la trajectòria que duu aquesta conjuntada associació d'“Amics de l'Òpera” que, presidida per Mirna Lacambra s'està refermant a cada nova representació. És evident la tasca esmerçada per aquest grup de treball que a cada nova vetllada s'està superant, adquirint més rigor i professionalitat. Hi ha un gran interès per fer la feina ben feta i això ho està aconseguint a bastament. És un èxit personal i col.lectiu alhora.

I això cal contemplar-ho amb complaença, amb plena satisfacció. Molts eren els qui no creien en aquest “miracle” i qui, potser, no s'ho explica encara. Els resultats són plausibles: a la vista estan. Cal, doncs, congratular-nos, però per damunt de tot cal apreciar, valorar i recolzar com cal aquesta dinàmica associació, que ha estat capaç de fer realitat un bell somni: veure ple de gom a gom el Teatre Municipal La Faràndula d'un públic -compost de joves i grans- àvid i atent per gaudir d'unes vetllades operístiques que estan fent història.

Spectatore

“El Romànic del Vallès”

La valoració de l'art romànic per part dels catalans presenta un matís diferencial força important, que em plau de destacar una vegada més prenent peu de l'obra que a finals de l'any passat ens oferien En Ramon Vall i n'Agusti Masvidal, dos sabadellencs amb qui m'uneix una veritable amistat i que, no pas d'ara, sinó jo diria de sempre -des del moment en què començaren a projectar-se dins el panorama de la vida cultural sabadellenca-, han estat altament apreciats a la ciutat i més enllà. I que així sigui per molts anys.

Tot fullejant, doncs, el llibre a què em refereixo, “El Romànic del Vallès”, fruit de la col.laboració entre l'enginyer doblat d'investigador i degustador de l'art d'aquella època, i el farmacèutic dibuixant i pintor de finíssima sensibilitat, posseïdor d'una tècnica segura i cada dia més depurada, he hagut de pensar que la visió sensata, completa i verament il.lustrada de la Catalunya medieval passava precisament, ni més ni menys, per les coordenades que els han servit per a la confecció de l'esmentada obra: erudició i rigor documental -tan literari com gràfic-, naturalment; però també, i potser sobretot, afeció profunda envers els testimonis d'aquella remota vellúria, d'aquelles llunyanes etapes de la història nostrada. Intel.lecte i cor: comprensió i enamorament de Catalunya a través del romànic.

Perquè, diguem-ho clar, davant d'aquest llibre, important i senyori-vol ja per la seva mateixa confecció material -remarcable mèrit de l'editor-, un hom se sent inclinat a reflexionar amb total seriositat sobre allò que constitueix la seva temàtica, ben al revés del que succeeix manta vegada -ho constato tot lamentant-ho profundament- quan ens trobem davant d'obres fetes a cuita-corrents o espigolant, sense aportar-hi res de nou ni d'atractiu, les pàgines d'obres ja publicades anys ha, o quan les il.lustracions amb què es pretén enriquir-ne el text són d'escassa qualitat, trista còpia d'originals ja coneguts i, de vegades, no pas massa afortunats.

És una gentilesa de

Class

Sant Antoni, 20 - Les Valls, 29 - SABADELL

llès" de Ramon Vall i Agustí Masvidal (1)

Seriositat que procedeix, per inductió, de la que hom no pot menys d'atribuir als coautors, els quals han partit -això es veu ben clar, sens necessitat de voler-ho veure per afecció envers ells- d'investigacions i vivències personals, directes i de primera mà, assolint així aquella vibració que només poden posseir les coses autèntiques, fetes amb tota la força creadora que té l' enamorament. La vasta recollida de documentació que ha precedit a la redacció del seu text, el treball de lectura que Ramon Vall ha hagut de fer de centenars i centenars de pàgines d'obres generals o monogràfiques que existien amb anterioritat sobre el tema, ens impressiona; però a més -i potser és el que interessa més de remarcar- forneix una base d'absoluta solidesa i solvència a tot allò que d'inèdit i personal diu En Ramon Vall sobre aquestes restes, de vegades minses i quasi imperceptibles, d'altres ben albiradores, de l'art arquitectònic que és conegut arreu amb aquell nom, que també s'aplica a les llengües que es formaren a Europa per evolució de la parla de l'antiga Roma.

Tot fent història, tot contribuir a donar la major concreció possible a la valoració que els catalans solem fer dels segles de formació de la personalitat política de la nostra nacionalitat, ens fa En Ramon Vall unes molt atinades consideracions arran del veritable sentit i abast del que és la nostra comarca, i de com s'anà plasmant aquest seu nom, no pas des del punt de vista del lingüista, sinó des de l'angle de l'historiador que, com és molt comprensible, vol deixar traçades amb la màxima claredat les premisses o els criteris seguits per la delimitació del camp objecte del seu estudi. Així, recolzant-se en l'art dels constructors catalans del romànic, senyalant-ne, quan és possible, les peculiaritats estilístiques i tècniques que aquells empenen en els monuments que ens n'han pervingut, ens porta a eixamplar la nostra mirada més enllà de l'àmbit reduït de cada església i ens presenta algunes altres qüestions que, relacionades necessàriament amb el tema de l'obra, ens fan atalaiar altres ho-

ritzons molt estimables. La història de Catalunya -els seus balbuceigs- hi és al fons.

No ens resulta en cap moment àrida ni tocada de monotonia l'obra que suscita aquest nostre comentari; i això crec que cal senyalar-ho com a un dels mèrits més rellevants dels qui la conceberen i l'han realitzada. Perquè jo no voldria pas que algú pensés que aquest llibre sobre el romànic vallesà és del gènere corrent dels que presenten un text, que és la part substancial, i unes il·lustracions que hom ha cregut oportú de posar-hi per donar amenitat formal a la publicació que s'ofereix als lectors. Com ja he insinuat més amunt, el llibre que comentem amb veritable entusiasme és de dos autors, i aquests autors es reparteixen el mèrit del conjunt de l'obra no pas segons una regla de tants per cent complicada i discutible, sinó en pla d'absoluta paritat. Text i dibuixos, aquests magnífics dibuixos d'Agustí Masvidal, no solament es relacionen per mor del tema comú al qual es refereixen, sinó que es complementen i il·lustren l'un a l'altre i han estat fets, com ens consta, dins la febre comuna dels seus coautors, avançant simultàniament, tenint present l'artista el que deia i explicava l'historiador, i, vice-versa, afinant els seus judicis l'historiador a través del que veia l'ull subtil de l'artista i del que plasmava la seva mà destra i segura.

De la col·laboració estreta -no pas d'aquelles que avui se solen improvisar formant "equips de treball" sense més aportació de cadascun dels components que la del domini d'unes determinades tècniques, sinó basada i establerta damunt uns pressupòsits de comunitat i coincidència d'afectes i de motivacions- n'ha sortit una obra que fa de bon veure i de bon llegir, que té múltiples atractius àdhuc per a un lector una mica distret; que és veritable tresor i niu de complaències per als qui sintonitzen amb la sensibilitat i la intencionalitat que òbviament hem d'atribuir als dos sabadellencs que la signen. Les aportacions que hem d'agrair a Ramon Vall i a Agustí Masvidal per llur treball, tot

EL ROMÀNIC DEL VALLES

TEXT: RAMON VALL RIMBLAS
DIBUIXOS: AGUSTÍ MASVIDAL SALAVERT

Per
Pere
Roca i
Garriga

essent en primer lloc i específicament referides al nostre Vallès, no deixen d'ésser, i molt valuoses, tocs d'enriquiment de la història del patrimoni espiritual de Catalunya, d'aquest nostre país que s'anà configurant en puixant i robusta nacionalitat precisament en aquells segles, un bon xic boirosos i molt encisadors per cert, informats pel geni creador, ple de mesura, auster però desbordant d'espiritualitat, del Romànic.

Gràcies a les dèries que podríem considerar vocacionals, complementàries de les que els menaren a enquadrar llurs vides en unes determinades activitats professionals, d'aquests estimats conciutadans que han tingut el coratge suficient per a realitzar una obra de tanta envergadura, Sabadell compta des d'ara, dins el repertori bibliogràfic que aplega els llibres de què són autors els seus fills, un nou i valuós element. A part dels altres mèrits que tothom no mancat de criteri en afers culturals li pot atribuir, l'obra que comentem té la virtut d'incidir en l'elucidació d'aspectes ben substancials de l'empresa èpica que fou la de posar els fonaments i de traçar les línies mestres de la catalanitat, la qual sorgí no pas com per generació espontània, sinó com a fruit de l'ensamblatge i coordinació vital d'un conjunt d'actius creadors entre les quals sobresurt, amb tot el valor testimonial de la plàstica, l'Art Romànic, un dels millors arts del món.

(1) "El Romànic del Vallès". Text de Ramon Vall i Rimblas; dibuixos d'Agustí Masvidal i Salavert. Presentació de Joan Ainaud i de La-sarte -Sabadell-Barcelona, Editorial AUSA, 1983. Imprinta "Egeosa" (321 pp. + índexs; 21,5 x 29 cm.)

És una gentilesa de

**"GALERIES
ROVIRA"**

Sant Pere, 22 Tel. 726 19 59
SABADELL